

die geneigten Leser dieser Zeitschrift durch seine vortrefflichen Beiträge bestens kennen, hat in einer handlichen illustrierten Broschüre, betitelt „Weinbauers Buatha“ all den im modernen Weinbau Wissenwerthe zusammengetragen, so dass deren Inhalt den Titel voll auf berechtigt. Das Capitel über die Düngung, welcher sie im allgemeinen Interesse zum Abdrucke bringen und einen Schluss gestatten auf die Reichhaltigkeit des ganzen Werkchens, dessen mässigen Preis von K 1.20 die Anschaffung einen jeden Interessenten ermöglicht. Es ist im Verlage vom Wilhelm Blanke in Pettau (Steiermark) erschienen und verdient die weiteste Verbreitung.

Enake ocene prinesli so tudi drugi strokovni listi. Gospod Janez Golavršenšek, kaj pa porečete Vi k temu? Zakaj ne bi bila knjiga za proste vinogradnike, da li samo zbog Vaše logike? Mala mera ponižnosti, katero drugim pridigujete, dičila bi i Vas. Merodajne ocene oproščajo mene zločina plagijatstva, katerega ste me Vi s svojimi zofizmi dolžili.

Stvari koristno bi bilo, da različni ljudje, ki se pečajo s kmetijsko stroko, svoje skušnje priobčujejo in te naj bi se pod strokovnim uredništvom zbirale in natisnile. To pa naj bi bil povod za stvarni boj, v katerem se nazori bistrijo, ne pa za osebne napade. Sinonimi naj bi pa popolnoma izginili, kajti sleherni naj jamči za svoje nazore, ki naj vplivajo na narodno gospodarstvo. Le tako mislim bode prišla tiskana beseda do veljave kakoršno zasluži. Sama potrata papirja za plitve strokovne fraze pač nima za narodnogospodarstvo nikakega pomena. Motiv za celo obrambo ali pravzaprav napad gospoda Janeza Golavršenškega je pravzaprav malenkosten in nedostojen. Povsod med vrstami bere se strast, zavist. Tako je g. J. G. zaviden gospodu oskrbniku, ker ta baje pri polni mizi sedi, mej tem, ko on siromak strada. Zaviden je njegovemu šefu, ker mu gospod oskrbnik premoženje množi. Bi bilo lepše, da mu ga krati? Je li za to mož priznanja vreden, ker izpolnjuje svojo dolžnost? Ne zamore li gospod oskrbnik za ubogo ljudstvo toliko storiti kolikor stori gospod J. G. in li ne stori tega? Zakaj ga prezirati, zakaj prezirati slične patentovane enologe in pomologe? Zakaj zavidati druge stanove, zavidati celo inteligentnejšega kmeta, če dobi kako priznanje za povzdigo kmetijstva? Posebno pa ne gre, da bi tak dober prijatelj, dobronik kmeta, kakor je gospod Golavršenšek, celo kmeta zavidal. V tolažbo pa bodi gospodu J. G. povedano, da niso tako visoka in najvišja odlikovanja na dnevnem redu in da v tej zadevi varajo nade posebno še patentovane enologe. Človeka zavidati, ki pozna par sto vrst sadja, je pač tudi zelo nepotrebno. Taka zmožnost je bolj posledica športa nego ima pomena za narodno gospodarstvo. Pridelovati moramo le malo in to primerne vrste. Te treba poznati. Kdor jih hoče več poznati, se lahko potrudi in vadi, ako neče svoj čas kako drugače dobro za porabiti. Pravi strokovnjak najde si družega dela dovolj.

Tako gospod Janez Golavršenšek, sedaj sem nekoliko pojasnil stališče patentovanih enologov in nečem v tej zadevi dalje polemizovati. Ako Vam je daljši boj všeč, onda Vam navedem bojišče, na katerem ta stan primete, da gredo lahko tudi drugi v ogenj. Zakaj bi samo jaz se bojeval, ko je še družih toliko stotin. Druge gospode učitelje pa prosim, da si ta odgovor nikakor ne smatrajo za napad na njih stan, in upam, da ostanemo kakor doslej dobri prijatelji. Tudi gospod Janez Golavršenšek mi menda ne bode za zlo vzal, da sem svoje stališče pojasnil, do česar me je prisilil.

Maribor, dne 24. oktobra 1901.

Ivan Belè, potovalni učitelj.

Društveni vestnik.

Kranjsko.

Logaško in postojnsko učiteljstvo uljudno vabi Vaše blagorodje na častni večer, katerega priredi s prijaznim sodelovanjem postojnskega salonskega orkestra in pevskega zbora dne 22. grudnia 1901. ob 8 uri zvečer v hotelu „pri Ribniku“ na čast c. kr. okraj. šol. nadzornika blag. g. Janca Thuma, ki praznuje ta dan svojo petindvajsetletnico kot c. kr. okrajni šolski nadzornik. Z odličnim spoštovanjem odbor.

Štajersko.

Maribor. Učiteljsko društvo za mariborsko okolico zboruje 2. prosinca 1902. l. v okoliškejši šoli točno ob 10. uri dopoldne. Pri zborovanju, ki je ob ednem glavno zborovanje, bode velecenjeni gosp. ravnatelj Schreiner nadaljeval svoj govor. Mnoštevilne udeležbe pričakuje odbor.

Vabilo k občnemu zboru „Učiteljskega društva za ormoški okraj“, ki bode dne 5. januarja 1902. l. z običajnim dnevnim redom ob pol 11. uri dopoldne v ormoški slovenski šoli (I. nadstropje, 3. razred). K mnogobrojni udeležbi vjudno vabi odbor.

Književnost in umetnost.

L. v. Beethoven: **Missa solennis** (D-dur, op. 123) za zbor, soli, orkester in orglje. Proizvajala „Glasbena Matica“ z največjim uspehom meseca novembra letos. — . . . „mein grösstes und gelungenstes Werk“, je napisal Beethoven v uvodu svojega rokopisa te maše, ko jo je poslal leta 1823. raznim dvorom in jo ponujal za 50 cekinov. Na Ruskem, Francoskem, Pruskem in Saksonskem so to delo z zadovoljstvom sprejeli. Ludovika XVIII. je ta maša tako navdušila, da je podaril avtorju težko zlato kolajno s svojo prsno podobo. Nekateri dvori so skladbo zavrnilo — med njimi celo knez Anton Radziwil, ki je ustanovil in vodil zavod „Caecilien-Verein“ v Frankfurtu. Kretschmar poroča, da se je cela maša prvič proizvajala v Peterburgu leta 1824., dasi so že istega leta slišali na Dunaju Kyrie, Credo in Agnus Dei. Nadalje piše Kretschmar: „Dieses Ereignis gieng bis auf einen kurzen, begeisterten Bericht in der „Allgemeinen musikalischen Zeitung“ spurlos vorüber.“ Šele leta 1860. se je povzdignilo to nedosežno delo do one veljave, do onega spoštovanja in občudovanja, ki preveva dandanes ves glasbeni svet. Do tega je največ pripomogel slavni zavod „Riedel-Verein“ v Lipskem. S kakim svetim navdušenjem je komponiral ta veliki genij to delo, ki po svoji globoki vsebini in nedosežni obliki presega vse umotvore glasbene poezije — o tem beremo v 7. zvezku glasb. lista „Zeitschrift Caecilia abgedruckten Briefe vom 29. September 1827.“, kjer piše Spindler o največjem in najtežavnejšem delu te maše: . . . „und die Fuge beim Credo hat mir gar närrische Rückerinnerungen erweckt. Auch ist es dieser Satz der Messe, der ihm seine Menschlichkeit im Schaffen fühlen liess; denn im Schweisse seines Angesichtes schlug er sich Takt für Takt mit Händ' und Füßen die Takttheile, ehe er die Noten zu Papier brachte, bei welcher Gelegenheit ihm sein Hauswirt die Wohnung aufkündigte, indem die anderen Parteien sich beschwerten, dass ihnen Beethoven durch sein Stampfen und Schlagen auf den Tisch, Tag und Nacht keine Ruhe gebe; daher sie ihn auch überall für einen Narren erklärten und wirklich schien er auch in jener Zeit ganz besessen zu sein, besonders als er diese Fuge und das Benedictus schrieb.“ Toliko o zgodovini tega epohalnega dela. Drugo so tako poročali dnevni in strokovni listi.

V.